

Balassagyarmati Törvényszék
9.Pf.20.026/2023/7. szám

A Balassagyarmati Törvényszék [REDACTED] jogtanácsos által képviselt Defactoring Zrt. (1122 Budapest, Ráth György utca 56.) felperesnek – Csuka és Vámos Ügyvédi Társulás (eljáró ügyvéd: Bukliné dr. Vámos Csilla 7400 Kaposvár, Somssich Pál utca 5/Db fszt. 2.) által képviselt [REDACTED] ([REDACTED]) alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indult perében a Balassagyarmati Járásbíróság 2022. december 7. napján meghozott 3.P.20.231/2022/19. számú ítéletével szemben a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek [REDACTED] forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek [REDACTED] forint ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltséget.
- [2] A megállapított tényállás szerint az alperes 2007. december 20. napján kölcsönszerződést kötött a felperes jogelődjével, a CIB Credit Zrt.-vel egy Seat Altea típusú gépjármű megvásárlása érdekében. A felperes jogelődje a gépjármű megvásárlásához 5.544.000.- forint kölcsönt biztosított, míg az alperes 616.000.- forint önrészt teljesített. A kölcsön futamideje 120 hónapban került meghatározásra, havi 63.296.- forint törlesztőrészlettel és 7,54% Teljes Hiteldíj Mutatóval. A kölcsön devizanemét svájci frankban határozták meg. A felperes jogelődje 2015. április 23. napján az elszámolási törvény előírásainak eleget téve megállapította, hogy az elszámolás forduló napján 2015. február 1-jén a tisztességtelenül felszámított összeg 5.750,82 svájci frank volt, majd 2015. december 14. napján a 2015. évi CXLV. törvényben foglalt kötelezettségének eleget téve a perbeli szerződésből eredő devizában nyilvántartott alperesi tartozást forintra átváltotta. Az alperes azonban a törlesztőrészleteket fizetni nem tudta, ezért a felperes jogelődje a kölcsönszerződést 2016. június 9. napján azonnali hatállyal felmondta és az alperes teljes tartozását 4.381.551.- forintban határozta meg. A kölcsönt nyújtó bank 2010. december 31. napján beolvadás útján megszűnt, jogutódjává a CIB Lízing Zrt. vált, mely pénzügyintézet 2017. november 30. napján az alperessel szemben fennálló követelését a felperesre engedményezte. A felperes a teljes követeléséből [REDACTED] komáromi közjegyző előtt 12 [REDACTED]/2020. számon fizetési meghagyás útján 270.000.- forintot érvényesített és

rögzítette, hogy a fizetési meghagyásos eljárásban nem érvényesített igénye tekintetében jogfenntartással él. Ez a fizetési meghagyás az alperes ellentmondásának hiányában 2020. november 6. napján jogerőre emelkedett.

A felperes jelen kereseti kérelmében 4.094.447.- forint tőke és járulékai megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fizetési meghagyás, melyben részkövetelést érvényesített az alperessel szemben 2020. november 6. napján jogerőre emelkedett, ezért az alperes a jogalapot érintő kifogásokra nem hivatkozhat. A követelés jogalapját ítelt dolognak tekintette azzal, hogy az alperes már nem hivatkozhat a szerződés érvénytelenségére semmilyen jogcímen, kizárólag a követelés összecszerúségét vitathatja.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és előadta, hogy álláspontja szerint az alapul szolgáló kölcsönszerződés érvénytelen. Hivatkozott arra, hogy a perbeli szerződést a felperes jogelődje készítette az általa egyoldalúan meghatározott, jellemzően fogyasztók csoportjával alkalmazott blanketta kitöltés alapján. Érvénytelenségi kifogásában előadta, hogy felperes nem tett eleget a devizaalapú kölcsönszerződés kockázatainak feltárására vonatkozó kötelezettségének. Azzal pedig, hogy a szerződésben a hitel svájci frankban nem került rögzítésre csak forintban, a szerződést forintalapúnak kell tekinteni. Hivatkozott arra is, hogy a szerződésben a svájci frank - forint árfolyam, valamint a havi törlesztőrészlet sem kiszámítható. A szerződés nem tartalmaz kamatot és költséget, amely miatt az semmis. Vitatta továbbá a felperes követeléseinek összecszerúségét, mert véleménye szerint a levezetés követhetetlen.

Az elsőfokú bíróság a perben irányadó 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 523. § (1) és (2) bekezdése, 525. § (1) bekezdés e) pontja, 205/A. § (1) bekezdése, 205/B. § (1) és (2) bekezdése, 209. § (1) és (4) bekezdése, 209/A. § (2) bekezdése, valamint a szerződés megkötésekor hatályban lévő hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 210. § (1) bekezdése, valamint a 213. § (1) bekezdés a-e) pontjainak alkalmazásával megállapította, hogy a felperes keresete nem alapos.

Elsődlegesen vizsgálta, hogy a jogerős fizetési meghagyásban érvényesített részkövetelés a teljes felperesi követelés jogalapjának az elbírálását jelentette-e és megállapította, hogy a közjegyző eljárása nem minősül peres eljárásnak. A közjegyző a fizetési meghagyást annak tartalmi vizsgálata nélkül automatikusan bocsátja ki, nem vizsgálva a követelés jogalapját. Az alperes a fizetési meghagyásos eljárás folytán tudott arról, hogy pénztartozása áll fenn a felperessel szemben és elismerte, hogy tartozik a felperesnek 270.000.- forinttal, de ez nem jelenti azt, hogy az alperes nem vitatta a felperes követelésének jogalapját. A járásbíróság ezért érdemben vizsgálta az alperes érvénytelenségi kifogásait, és megállapította, hogy önmagában az a körülmény, hogy a felperes jogelődje által nyújtott kölcsön nem került devizában is meghatározásra, nem jelenti, hogy a szerződés forintalapú szerződéssé válását. Nem tulajdonított jelentőséget az alperes azon hivatkozásának, hogy elmaradt a hitelképességének vizsgálata, mivel a kölcsönszerződésben megjelölésre került, hogy a kölcsönrel összefüggésben készfizető kezesi szerződés megkötésére került sor.

Az alperes számos hivatkozásából az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a szerződés nem tartalmazza az ügyleti kamat éves százalékban kifejezett mértékét. A felperes 2015. április 23. napján kelt felülvizsgálatnak minősülő elszámolásban számolt el az alperessel. Az elszámolás során 8,93%-os mértékű ügyleti kamatot alkalmazott a kölcsönszerződés megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal. Az elszámolás során alkalmazott kamatmérték vitatása az elszámolás helyességének vitatását is jelenti, a felülvizsgált elszámolás helyességének vitatását azonban a DH2 törvény 29. §-a kizárja, így a felülvizsgált elszámolás más polgári eljárásban már nem vitatható módon orvosolta a kölcsönszerződés Hpt. 213. § (1) bekezdés c.) pontján alapuló semmisséget, vagyis a kamat éves százalékos mértékben való feltüntetésének hiányát, mégpedig úgy, hogy az ügyleti kamat éves százalékos mértéke a szerződés megkötésének napjától évi 8,93%.

Megalapozottnak találta ugyanakkor a bíróság az alperes azon hivatkozását, hogy a bank nem adott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázat tekintetében. A kölcsönszerződésben mindössze annyi szerepelt, hogy az adós tudomásul veszi, hogy a finanszírozás neme szerinti referencia kamatláb változásának, valamint devizaalapú szerződés esetén az árfolyamváltozásának kockázatát viselni köteles, melynek eredményeképpen a törlesztőrészletek az ÁSZF 20-22. pontjai szerint módosulhatnak. Sem a szerződésből, sem egyéb iratokból nem állapítható meg, hogy a felperes által hivatkozott B/Kockázatfeltárányilatkozat elnevezésű formanyomtatványt a pénzügyi intézet az alperes rendelkezésére bocsátotta vagy szóban ismertette volna, annak átvételét az alperes aláírásával nem igazolta.

A járásbíróság álláspontja szerint az alperes egyértelműen felismerte, hogy devizaalapú kölcsön felvételével árfolyamkockázatot vállal, az árfolyamkockázat teljes mértékben őt terheli, azt azonban nem, hogy az árfolyamváltozás jelentős lehet, nincs felső határa és ez gazdaságilag nehezen elviselhetővé válik a számára. Erre vonatkozó felhívást, figyelmeztetést a felperes által becsatolt egyetlen irat sem tartalmazott. A felperesi jogelőd által a szerződés megkötését megelőzően és a szerződés megkötésekor adott árfolyamkockázati tájékoztatás sem tekinthető világosnak, átláthatónak, ebből következően az ezt tartalmazó szerződéses rendelkezés tisztességtelen, melynek következtében a 2007. december 20. napján megkötött szerződés teljes egészében érvénytelen. A járásbíróság álláspontjára figyelemmel a felek közötti teljeskörű pénzügyi elszámolásra egy szerződés érvényessé nyilvánítása iránti eljárásban kerülhet sor.

[3] Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen a járásbíróság ítéletének a megváltoztatását és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte. Másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a járásbíróságnak új határozat hozatalára utasítását indítványozta, és mindkét esetben kérte az alperes perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, az a Pp. 346. § (5) bekezdésébe, a Pp. 360. § (1) bekezdésébe, valamint az Fmhtv. 36. § (1) bekezdésébe ütközik. Az elsőfokú bíróság ítélete továbbá eltér a Kúria BH2015/203. számú eseti döntésében foglalt megállapításoktól. Hivatkozott arra, hogy a Kúria legfrissebb álláspontja szerint, amennyiben létezik egy marasztalásra irányuló jogerős döntés, az egyben azt is jelenti, hogy az alapjául szolgáló szerződést érvényesen létrejöttnek kell tekinteni, hiszen marasztalásra irányuló igényt csak lejárt, létrejött és érvényes jogviszonyból fakadóan lehet támasztani. Utalt a Kúria BH.215/230. számú eseti döntésére, melyben megállapításra került, hogy az újonnan megindítandó perben a követelés jogalapja már nem vizsgálható, csak az, hogy az eredetileg megítélt összeg felül az elbírált jogviszonyból megilleti-e még az új keresetben érvényesített összeg a felperest.

Figyelemmel pedig arra, hogy jelen perben a korábbi fizetési meghagyásra tekintettel a követelés jogalapja már nem volt érdemben vizsgálható, az ítélt dolgot képez, az elsőfokú bíróságnak az alperest a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalnia kellett volna, figyelemmel arra, hogy a felperes a követelés összezszerűségét is megfelelő módon igazolta. A felperes másodlagos kérelme körében azt adta elő, hogy amennyiben a bíróság úgy ítéli meg, hogy bármely kérdéskörben további bizonyítás lefolytatására van szükség és az elsőfokú eljárás szabályainak megsértése másodfokú eljárásban történő orvoslása nem lehetséges vagy nem észszerű, kéri az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

[4] Az alperes fellebbezési ellenérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperesnek másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult.

Előadta, hogy az anyagi jogerő legfontosabb ismérve, hogy a jog az ítéletben már elbírálásra került, ezzel szemben a jogerős fizetési meghagyás esetében erről szó sincs. A jogerős fizetési meghagyás azon tulajdonsága, hogy ugyanolyan hatállyal bír, mint a bíróság jogerős ítélete nem jelent mást, mint hogy per nélkül keletkeztet végrehajtási jogcímet. A közjegyző egy

jogerőre emelkedett fizetési meghagyással nem dönt, nem is dönthet el egy jogvitát, a közjegyző ítélkezési tevékenységet ugyanis nem folytat. Téves ezért a felperes azon következtetése, hogy a követelés jogalapja az Fmhtv. 36. § (1) bekezdése alapján ítélt dolgot képez, ezért az alperes jelen perben már nem hivatkozhatott volna a szerződés érvénytelenségére semmilyen jogcímen. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesi jogelőd alperest nem tájékoztatta megfelelően az árfolyamváltozásból eredő és ráháruló kockázatról, mivel az nem volt világos és érthető, továbbá nem terjedt ki a felelősség korlátlanására.

- [5] A törvényszék az iratok felülvizsgálata alapján megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem alapos.
- [6] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntése érdekében a szükséges mértékben feltárta, döntése megfelel az alkalmazandó és az általa is helyesen alkalmazott jogszabályi rendelkezéseknek, ezért a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokaira is tekintettel helybenhagyta.
- [7] A fellebbezésben írtakra tekintettel a következőket emeli ki a törvényszék.
- [8] A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa 6/2022. Jogegységi Határozata (JPE.III.60.027/2022/15. szám) szerint, ha a fél az anyagi jogból eredő követelésének csak egy részét érvényesíti, az ítélet jogereje nem terjed ki a nem érvényesített követelésrészre. A még nem érvényesített követelés részre újonnan megindított perben vizsgálhatók a keresettel érvényesített jog érdemben el nem bírált anyagi jogi feltételei. A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa ezen határozatában kimondta, hogy az anyagi jogerő a felperes kereseti kérelme alapján hozott döntéshez igazodik. Ha a fél az anyagi jogból eredő követelésének csak egy részét érvényesíti, az ítélet jogereje nem terjed ki a nem érvényesített követelésrészre és nincs akadálya az új perben való érvényesítésének. Ilyen értelmezés mellett nem sérülnek az egységes jogerő fogalom összetevői, az alaki jogerő, az anyagi jogerő és a döntés végrehajthatósága. Ha az anyagi jogerő kiterjedne a perben nem érvényesített követelésrészre is, ez az egységes jogerőfogalom sérülne, a Vht. 15. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a jogerős ítéletben megállapított marasztalási összeg lenne végrehajtható, míg az anyagi jogerő kiterjedne a perben nem érvényesített követelésrészre is. Sérülne az az elv is, amely szerint az ítélt dolog, mint eljárási akadály alkotmányos érvényesülésének alapvető feltétele, hogy az adott döntés érdemi vizsgálat eredményeként szülessen meg. Kifejtette továbbá, miszerint minden esetben egyedileg kell meghatározni a korábbi ítélet indokolása alapján, hogy a bíróság a kereset és a védekezés tartalma alapján a keresettel érvényesített jog mely anyagi jogi feltételeit bírálta el ténylegesen.
- [9] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a törvényszék a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek [REDACTED] forint másodfokú perköltséget, mely az ügyvédi munkadíj összege.
- [10] A törvényszék a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Balassagyarmat, 2023. április 25.

Dr. Benkó Anna sk. a tanács elnöke
Dr. Lenténé dr. Szombati Annamária sk. előadó bíró
Dr. Nagy Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő